

MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2013 - 2092

Dato: 01.04.2015

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 27. marts 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 39 (L 121).

Spørgsmål nr. 39:

"Ministeren bedes redegøre for kommunernes pligt til at yde særlig støtte til handicappede forældre for at understøtte dem i forælderrollen enten med henblik på at undgå en anbringelse eller støtte dem, hvis barnet allerede er anbragt. Hvis det allerede i dag fremgår af vejledningen til serviceloven at kommunerne er forpligtede til at give særlig støtte til handicappede forældre, er det så muligt at tydeliggøre dette ved at skrive det direkte ind i serviceloven?"

Svar:

Det er vigtigt, at forældre både med og uden handicap får den støtte, de måtte have brug for til at varetage deres forælderrolle.

Kommunerne har derfor også pligt til at give børn med behov for særlig støtte den hjælp, som de har behov for. Pligten gælder uanset årsagen til støttebehovet og herunder også forældrenes fysiske eller psykiske handicap.

Når en kommune finder, at et barn eller en ung kan have behov for særlig støtte, skal kommunen iværksætte en børnefaglig undersøgelse efter reglerne i servicelovens § 50, der skal afdække ressourcer og problemer hos barnet, familien og netværket. Den børnefaglige undersøgelse skal anlægge en helhedsbetragtning, og undersøgelsen skal omfatte barnets eller den unges udvikling og adfærd, familieforhold, skoleforhold, sundhedsforhold, fritidsforhold og venskaber samt andre relevante forhold. Den børnefaglige undersøgelse må ikke være mere omfattende, end formålet med undersøgelsen tilsiger.

Kommunen skal herefter foretage en samlet vurdering af de forhold, som den børnefaglige undersøgelse peger på. Kommunen skal herunder vurdere, om der er grundlag for at iværksætte foranstaltninger og i givet fald, hvilke af de mulige hjælpeforanstaltninger efter servicelovens § 52, der vurderes at være den eller de bedste i forhold til den konkrete sag. Støtten skal være tidlig og helhedsorienteret, så problemerne så vidt muligt kan forebygges og afhjælpes i hjemmet eller i barnet eller den unges nære miljø. Hjælpeforanstaltningerne kan efter en konkret vurdering for eksempel være praktisk eller pædagogisk støtte i hjemmet, døgnophold både for forældremyndighedsindehaveren og barnet eller den unge, en aflastningsordning eller anbringelse uden for hjemmet.

Jeg kan også oplyse, at kommunen skal tilbyde forældrene en støtteperson, hvis et barn eller en ung anbringes uden for hjemmet. Kommunen skal desuden om nødvendigt træffe afgørelse om støtte til forældrene, for eksempel i forbindelse med samvær med barnet eller den unge under anbringelsen.

Det er min opfattelse, at servicelovens bestemmelser i tilstrækkelig grad giver mulighed for at iværksætte de nødvendige støtteforanstaltninger med udgangspunkt i barnets eller den unges bedste.

Jeg mener derfor ikke, at der er grundlag for nye lovgivningsmæssige tiltag på området. Jeg har dog på baggrund af en rapport fra Institut for Menneskerettigheder fra sidste år taget initiativ til, at ministeriets vejledning om særlig støtte til børn og unge og deres familier (vejledning 3 til serviceloven) tydeliggøres i forhold til forældre med funktionsnedsættelse. Vejledningen er netop sendt i høring til interessenterne på området, og jeg forventer, at den færdige vejledning kan offentliggøres til sommer.

Jeg kan i øvrigt henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 38 til L 121.

Manu Sareen

/Dan Holmgreen